

EEN NEDERLANDSCH KUNSTENAAR: J. B. VAN BREE

DOOR H. MULLER

Portret van J. B. van Bree omstreeks 1835
Krijttekening - Gemeente-Museum, Den Haag

„Die Kunstenaar, de roem der boorden
Van d'Amstel, Hollands lust en eer.”

DE 19de-eeuwsche Nederlandsche muziekgeschiedenis is een terrein dat nog grootendeels braak ligt. Wat hiervan de oorzaak kan zijn, laat zich slechts gissen. De meening evenwel, die helaas maar al te zeer proselieten heeft gemaakt, dat onze muziekbeoefening gedurende die periode niet veel zaaks zou zijn geweest, zal hieraan wel niet vreemd zijn. Nog steeds kan men overal het inzicht hooren verkondigen, dat de doodsklok, die de mare van het overlijden van J. P. Sweelinck bracht, tevens onze muzikale cultuur uitluidde. De Nederlander, bekend om zijn

scepticisme tegenover alles wat „kunst” heet, schijnt zeer moeilijk toegankelijk te zijn voor zijn nationale kunsthistorie en wel in het bijzonder voor die der muziek. Ongetwijfeld heeft het Calvinisme, met zijn hang naar soberheid, zijn duidelijk geaccentueerd streven tegen het uiterlijk schoone, zijn onuitwischaar stempel op ons kunstleven gezet. Het valt niet te ontkennen, dat deze mentaliteit bij een groot deel der burgerij ook nu nog aanwezig is. Het doorsnee-geschiedenisboek, dat onze vaderlandsche historie behandelt, doet den lezer zijn volk slechts kennen als zeevaarders, kolonisators etc.